

Николай Милчев, ТИ И КОТКИТЕ СЛЕДОБЕД 26 СТИХОТВОРЕНИЯ ОТ ЛЮБОВ

You and the Cats in the Afternoon 26 poems of love

Превод на английски Ангелина Александрова

<p>2</p> <p>В средата на косите ти е слънчево. В средата на косите ти е юли. И става все по юли – защото си се сресала на път, който върви от най-високия ти прешлен и потъва в лятото.</p> <p>А иначе косата ти е черна.</p>	<p>2</p> <p>The center of your hair holds the sun. The center of your hair holds July. July is getting more and more July because you parted your hair and the path rises from your highest vertebra and sinks into the summer.</p> <p>And anyway, your hair is black.</p>
<p>4</p> <p>Ти миришеш на отворен прозорец, защото идваш винаги отнякъде. И точно в тази липса на конкретност са мъчните благоухания.</p> <p>Прозорецът, разбира се, е рокля, която аз забравям да затворя. В градината пониква ментов охлюв и гледа към косите ти нагоре.</p>	<p>4</p> <p>You smell of open window as you always come from somewhere. And that lack of concrete form holds the difficult aromas.</p> <p>The window is a dress, of course which I forget to close. A spearmint snail grows in our garden and watches up, his gaze up on your hair.</p>
<p>7</p> <p>Аз ще напусна работа завинаги, за да те чакам, като свършваш работа. И ще оставам с часове на ъгъла в изтръпнало от сенки нетърпение.</p> <p>Аз те обичам повече от времето, когато имената ни ги нямаше. Лекувай моята непоносима логика с присъствие от други измерения. Аз съм напуснал всичките си стихове и всичките си работи и рими. Ела си рано, за да съчиняваме мелодии за рибите в градината.</p>	<p>7</p> <p>I will forever leave my working place To wait for you when you leave work for home . And I'll remain to wait around the corner for hours in the shadows of impatience.</p> <p>I love you more than all those old passed days when our names were equal to none. Repair my unbearable logic with presence from another amplitudes. And I have left behind all of my poems and all of my occupations and my verses Please, come home early so we can put together some music for the fish in our garden.</p>

<p>Не се плаши, че пишем биографии, като рисуваме с ръце по водопада. Аз ще те взема в шест без много малко, за да ти кажа да отидем някъде.</p>	<p>Do not be scared we are writing memoirs when we are drawing on the waterfall. I'll come to meet you very close to six and tell you that we have to go to somewhere.</p>
<p>8 Очите ти ще си върнат прозрачния вкус на янтар само когато опитам гледките в тях и ти кажа, че съм много дълбоко.</p> <p>Цял живот съм гладувал пейзажи... И защото вечерта ще съм стар, искам този следобед да ме гледаш и да мисля, че си всичко наоколо.</p>	<p>8 Your eyes will regain their clear taste of amber only when I taste the views in them and confirm to you I sunk into the deep.</p> <p>I've starved without landscapes all my life. And as I'm getting old toward the evening, I want you to watch me in this afternoon and think that you are everything around.</p>
<p>12 Когато ме видя за първи път, ми каза: „Ти си дойде“. Когато те видях за първи път, ти казах: „Само с тебе съм някъде.“</p> <p>И забравих да те попитам на коя улица и адрес живеем в това стихотворение...</p>	<p>12 When you met me for the first time, you told me: “You got home.” When I met you for the first time, I told you: “Only with you I'm somewhere.”</p> <p>And I forgot to ask you which street we dwell in at this poem...</p>
<p>17 Говори се, че имаш единайсет от всичките ми десет книги. И още се говори, че когато нищо не съм писал, ти си говорила с една забравена върху дървото мида и си я молила за нищо на света да не полита. Ако това е вярно, значи аз съм този жанр, определен като елегия, поникнала в гората. И имам право само десет шипки да раздам</p>	<p>17 A rumour goes that you got eleven of my ten books. Another rumour goes that when I did not write a single word, you spoke with a clam forgotten on the tree and bid her, for the sake of Lord, not to fly. If this is true, then I'm this very genre, defined as an elegy, which sprouted in the forest. I have the right to give away just ten briars and to confess to you - the highest holds your wind.</p>

<p>и да ти кажа – в най-високата е твоят вятър.</p> <p>Аз не пресмятам нищо... Даже този плюс ме разлюлява и тревожи с невъзможност. Говори се, че знаеш всичко мое наизуст, дори това провлачване на пулса ми към проза.</p> <p>Ако не е така, тогава кой е чел буквара с изпокъсани растения? И кой над мен така се е привел – като последното в света стихотворение?</p> <p>И после се говори, че това е дим, илюзия в неовладени строфи. Не брой до десет... Нека си седим – като дошли в библиотека гости.</p>	<p>I do not calculate a thing ... Even this plus makes me nervous and worried with impossibility.</p> <p>A rumour goes that you know all my words by heart, even this slow pace of my pulse to prose.</p> <p>If it's not so, then who has read the grammar book with torn plants? And who has leaned over my shoulder, - like the last poem of the world?</p> <p>And then a rumour goes that it is smoke, illusion in unconquered verses. Do not count to ten ... Let us sit down - like visitors in public library.</p>
<p>21</p> <p>Защото знам, че любовта е резюме на мокър сняг, не мога да ти кажа нищо повече от половин снежинка.</p>	<p>21</p> <p>As I'm aware love 's a summary of soggy snow, I cannot utter anything exceeding half a snowflake.</p>
<p>22</p> <p>Когато се разхождам с тебе под ръка, аз виждам много прилагателни. Но никое не ти подхожда повече от мен.</p> <p>Когато се разхождам с тебе под ръка, аз си записвам наизуст каквото мислиш. И съм запомнил едно просто изречение: „Не искам нищо повече.“</p> <p>Когато се разхождам с тебе под ръка, аз преминавам под дървета и значения. И никога не е достатъчно далече, за да ти разкажа.</p>	<p>22</p> <p>When we walk, your hand under mine, I see many adjectives. But none of them is more adjacent to you than me.</p> <p>When we walk, your hand under mine, I write by heart of what you think. I have remembered just one single sentence: "I ask for nothing more. "</p> <p>When we walk, your hand under mine, I pass under trees and meanings. And it is never too far for us to tell you all about it all.</p>
<p>25</p> <p>Когато се разхождам с теб, забравям по едно стихотворение. Забравям куфара си, в който носех облаци, градината с череши и реката.</p>	<p>25</p> <p>When I walk around with you, each time I forget a poem. I forget my suitcase full of clouds, the cherry orchard and the rivers.</p>

<p>Забравям слънчогледите – те винаги са ми приличали на мравки в кошница. Или на много мравки в жълта кошница.</p> <p>Ще ти призная нещо удивително – когато се разхождам с теб, забравям името на книгите, които съм прочел. Забравям си граматиката – с нейната градинска и ужасна подреденост. Забравям даже, че да ти напиша името, ми трябват повече от всички букви в азбуката.</p> <p>И затова е най-естествено да не помръдваме... И да не ходим съвършено никъде, освен до края на отблясъците в стаята, които се прескачат като зарчета.</p>	<p>I forget the sunflowers- they've always reminded me of ants in a basket. Or of many ants in yellow basket.</p> <p>I will confess to you a marvelous thing – when I walk with you I forget the titles of the books I've read. I forget about my grammar with its cultivated and horrible order. I even forget that to write your name I need more letters than exist in alphabet</p> <p>And that's why it is most natural thing not to move... And not to walk perfectly to nowhere apart to the end of the flicks in the room which jump over one another like dices.</p>
<p>26 Не помня имена... И затова ти винаги се казваш по един и същи начин. Не се сърди – не помня имена. Но знам, че името ти е направено от бавни букви.</p> <p>И колкото да бързам да го изрека, то си седи на края на живота ми и никъде не ходи.</p>	<p>26 I do not remember names... That's why your name is always one and the same. Don't get mad at me – I do not remember names. But I know your name is written in capitals.</p> <p>No matter how fast I strive to pronounce it, it stands at the end of my life paragraph and moves to nowhere.</p>